

ul. W. Garbary 2
17-100 Toruń, e-mail: archAK@um.torun.pl
REGON 870502736

2006 r.

Archiwum i Muzeum Pomorskiej Armii Krajowej
ul. Podmurza 93, 10-100 Toruń
e-mail: fapak@wp.pl; www.zawacka.pl

MEMORIAŁ

General Marii Wittek

D. Kronop. zab. t. 2004r.

Wypis z ME mobilnego

ŚWIESZCZ Zofia

AK
W-wa

zam. Kazoń
ps. "Zojda"

3527/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — ŚWIESZCZ Zofie
zem. Kozon
T. 3527 / WSK

I/1. Relacja ✓ K-23, 5.23

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora ✓ K-3, 5.3

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację ✓ K-1, 5.1.

III/1 — Materiały dotyczące rodziny relatora —

III/2 — Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 — Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III/4 — Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne... —

IV. Korespondencja ✓ K-2, 5.2

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓ 11

VI. Fotografie ✓

206. I/1/1; I/1/4; I/1/8; I/1/18

I/1. Relacja:

- Biogram Łofii Juliianny Łazarz ad. Świeżca, opr. pnel M. Suleja i W. Mintela. Fotopr. Msp. Ksero, k. 3, s. 1-3.
- Biogram J. Ł. uzupełniony pnel Manię Chojęchaz-Stypułkowską. Fotopr. Msp. Ksero, k. 4, s. 4-7.
- Dwa biogramy opr. pnel M. Suleja i W. Mintela z dopiskiem "Uzupełniony" Fotografie. Msp. Ksero. k. 10, s. 8-17.
- Biogram Z. J. Łazarz. opr. M. S. i W. M. - białe strony 2. Fotopr. Msp. Ksero, k. 2, s. 18-19.
- Tekst do biogramu - uzupełnienie (str. 2). Msp. Ksero. k. 1, s. 20.
- Biogram Łazarz Z. J. opr. pnel F. Z. i D. Kr. do II t. "Słownik UM Kobiet" z uwagami i Friedel. Msp. oryg. k. 3, s. 21-23.

S X 01 / 92

Zofia Julianna ŁAZOR z d. ŚWIESZCZ

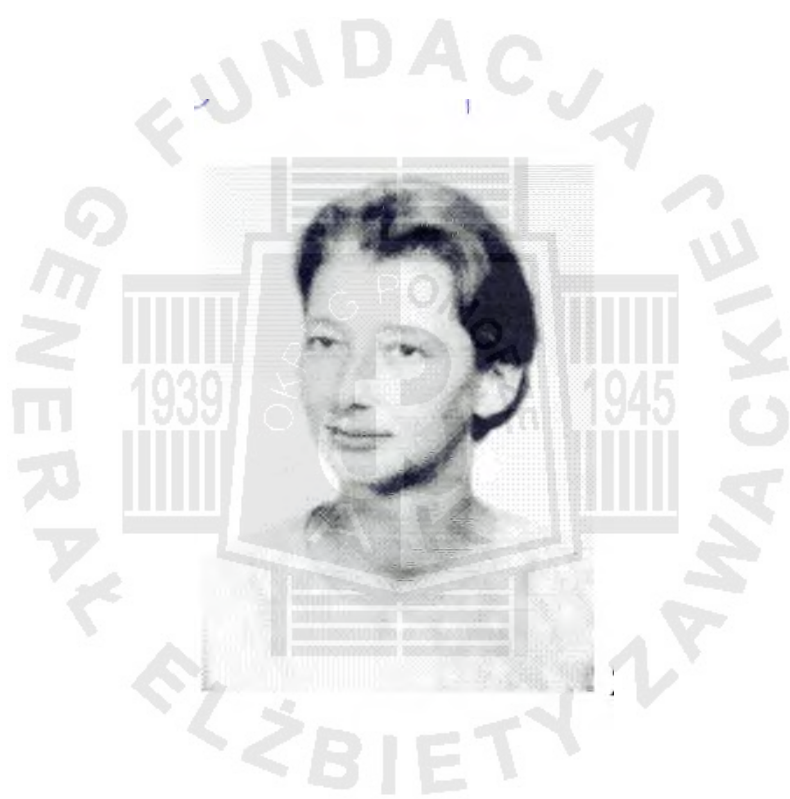
Urodziła się 1 stycznia 1928r. jako córka Juliana i Pauliny z Dąbrowskich.

13 lat

Od grudnia 1941r. należała do Szarych Szeregów. W hufcu Śródmieście pełniła funkcję zastępowej. Brała udział w akcjach małego sabotażu i w kolportażu prasy konspiracyjnej. Od końca września 1943r. służyła pod ps. Zofia Zielińska, Zofia Zawadzka i Zojda w Oddziale „Pegaz - Agat - Parasol” jako łączniczka II plutonu. Ukończyła Szkołę Niższych Dowódców „Belweder” oraz kursy sanitarne.

W październiku 1943r. uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na esesmana z załogi Pawiaka, Engelbertha Frühwirtha. Była jedną z czterech łączniczek, które miały za zadanie rozpoznanie Frühwirtha w komisariacie przy ul. Krochmalnej. W dniu 25 października, kiedy podjęto trzecią próbę wykonania wyroku na ul. Leszno, była jedną z trzech łączniczek, które dostarczyły broń z magazynu II plutonu przy ul. Wilanowskiej. Akcja ta została wykonana, lecz omyłkowo, zamiast Frühwirtha, został zabity inny funkcjonariusz Pawiaka, Stephan Klein, szczególnie znany z okrucieństwa wobec Żydów, na którego także był wyrok śmierci od władz Polski Podziemnej. W grudniu 1943r. uczestniczyła w przygotowaniu i wykonaniu zamachu na Emila Brauna, kierownika Wohnungsamtu. W akcji tej, wykonanej 13 grudnia, zastrzelony został oprócz Brauna także Friedrich Pabst, autor planu wysiedlenia Warszawy. Na początku maja 1944r. brała udział w przygotowaniu nieudanego zamachu na Waltera Stamma w jego mieszkaniu

w Alei Szucha. Rozpoznawała miejsce przyszłego zamachu, a po akcji wraz z dwoma innymi łączniczkami odbierała broń od części jej uczestników. Uczestniczyła także

w rozpoznawaniu na ul. Czerniakowskiej miejsca śmierci części uczestników tej nieudanej akcji. W połowie maja 1944r. uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na Ludwiga Hahna. Zamach ten nie doszedł jednak do skutku.

Była jedną z łączniczek II plutonu wysłanych do klasy utworzonej dla żołnierzy „Parasola” w Szkole Przynależności Zawodowej II stopnia (przedwojenne Gimnazjum im. B. Prusa).

W dniu 1 sierpnia 1944r. to właśnie ona zaalarmowała II pluton o rozpoczęciu powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka 2 kompanii „Parasola” w walkach na Cmentarzu Kalwińskim, Ewangelickim i przy ul. Żytniej, a następnie we wszystkich walkach swego baonu w runach getta, na Placu Krasieńskich, na Starym Mieście i Czerniakowie. Wielokrotnie opatrywała także rannych Niemców. W dniu 12 września została ranna na Solcu wskutek zasypania po uderzeniu „szafy” w budynek w którym się znajdowała. W połowie września była na Czerniakowie przez kilka dni łączniczką między dowództwem „Parasola”, a berlingowcami. W dniu 18 września, podczas próby przedostania się na rozkaz dowódcy II plutonu „Parasola” na prawy brzeg Wisły, została ponownie ranna. W grupie płk. „Radosława” przeszła 20 września kanałami z Czerniakowa na Mokotów, a następnie z Mokotowa na Śródmieście. Tam dostała się do niewoli. Po kapitulacji wyszła z Warszawy w grupie żołnierzy „Parasola”. W opinii kpt. Stanisława Jastrzębskiego, ps. Kopeć, dowódcy 2 kompanii „Parasola” w działaniach powstańczych *„wykazała wyjątkową odwagę, rozagę i poświęcenie ratując życie wielu żołnierzy.”*

W czasie Powstania Warszawskiego, na wniosek dowódcy „Parasola” została odznaczona przez Dowódcę Armii Krajowej Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Odznaczenie to zostało pozytywnie zweryfikowane przez Komisję ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów przy Ministerstwie Obrony Narodowej na posiedzeniu w dniu 8 lutego 1991r.

W czasie Powstania była także odznaczona Krzyżem Walecznych zweryfikowanym w ZBoWiD w dniu 12 września 1969r.

W niewoli przebywała do 12 kwietnia 1945r. w obozach Lamsdorf, Mühlberg, Altenburg, Molsdorf. Od lipca 1945r. do maja 1947r. służyła w Polskich Siłach Zbrojnych jako siostra w stopniu podporucznika sanitarnego.

Po powrocie do Polski i do Warszawy od maja 1947r. uczęszczała do liceum ogólnokształcącego. Od grudnia 1948r. pracowała w Centralnym Urzędzie Szkolenia Zawodowego. Od 1955r. zatrudniona była w Domu Mody „Astra” przy ul. Pankiewicza 4 jako kierowniczka Biura Konstrukcyjno-Technologicznego, a równocześnie jako członek Rady Nadzorczej tego przedsiębiorstwa.

Wyszła za mąż za Jerzego Łazora, który w 1942r. był drużynowym i zastępowym w Szarych Szeregach, a w latach 1943-1944 pod ps. Ziemiński-Rudy służył w Kedywie Okręgu Warszawskiego AK. W Powstaniu uczestniczył jako żołnierz 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz” w składzie Zgrupowania „Żywiciel”. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Po kapitulacji Powstania przebywał w niewoli w Stalagu XI A. Po wojnie pracował jako ekonomista w Zjednoczeniu Budowlanym „Warszawa”.

Źródła:

A ZG ZKRPIBWP, syg. W-32183 (Zofia Łazor), N-2973 (Jerzy Łazor).

DW UdsKiOR, Protokół nr 1 Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów z dnia 8 lutego 1991r.

Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem, Warszawa 1988, s. 214.

Kaczyńska D., Dziewczęta..., s. 67 (fot.) i passim.

Stachiewicz P., „Parasol”..., s. 123 i passim.

Biogram M. Suleja i W. M. Sztele - 1 - uzupełniony przez II/1/4
M. Chojackę - Stypułkowską

Zofia Julianna ŁAZOR z d. ŚWIESZCZ -

M. Chojackę
15105

Urodziła się 1 stycznia 1928 r. w Warszawie jako córka Juliana i Pauliny z Dąbrowskich.

Ojciec był rzemieślnikiem, kwalifikatorem skór. Należał do PPS. W okresie okupacji niemieckiej z ramienia tej partii prowadził działalność społeczną, zaopatrując w żywność kilka warszawskich sierocińców prowadzonych przez zakonnice, w których ukrywano również dzieci pochodzenia żydowskiego. Uczestniczył w konspiracji w zgrupowaniu „Pawelski” V Rejonu AK. W połowie 1944 r. został ranny w czasie bombardowania przez samoloty sowieckie i nie mógł brać udziału w Powstaniu.

Także dwaj przyrodni bracia jej ojca czynnie uczestniczyli w walce o niepodległość Polski. Stryj Jerzy Adamski brał udział w obronie Lwowa, a w okresie międzywojennym służył w KOP. Drugi stryj, Kazimierz Adamski był żołnierzem AK i więźniem obozu niemieckiego.

Matka prowadziła dom.

Miała starszą siostrę Krystynę, po wojnie zam. Chmielewską. Została ona wprowadzona przez ojca do plutonu kobiet zgrupowania „Pawelski”. Przed wybuchem Powstania zmobilizowana przez pierwszy tydzień sierpnia 1944 r. przebywała w punkcie koncentracji. Po niepowodzeniu Powstania na Pradze jej pluton został rozwiązany, ona zaś ukrywała się poza Warszawą.

Uczęszczała do prywatnej szkoły powszechnej na Grochowie prowadzonej przez SS. Szarytki, a następnie do publicznej szkoły przy ul. Boremlowskiej. W 1941 r. została przyjęta do II Miejskiego Gimnazjum im. Jana Kochanowskiego, które wcześniej kończyła jej siostra. Gimnazjum to było zakonspirowane pod nazwą II Miejskiej Szkoły Krawiecko-Bielizniarskiej. Atmosfera tego gimnazjum prowadzonego przez Marię Rościszewską (poległa jako łączniczka w Powstaniu) była na wskroś patriotyczna. Dyrektorka oraz grono znakomitych pedagogów, m.in. prof. prof. Zofia Zbyszewska, Irena i Halina Domaniewskie, Zofia Zielińska, Halina Jaxa-Bykowska i in., byli zorientowani w pracy konspiracyjnej uczennic. Z gimnazjum tego wywodziła się znaczna część harcerek 59 WZDH, w szkole zaś istniała 31 WZDH, której drużynową była nauczycielka historii

Cd: biogramu "Zojdy" Zofii Łazor z "Parasola"

Zofia Ebszewska. Do tej drużyny od grudnia 1941 r. należała także Zofia. Razem z nią w tej samej klasie były Elżbieta Dziębowska / w "Parasolu" ps. "Dewajtis"/ oraz Teresa Szuch ps. "Mirka" - harcerki 58 WZDH. Od jesieni 1943 r. była łączniczką II plutonu 2 komp. Oddziału "Agat"-
-"Pegaz" - "Parasol". Używała wtedy fałszywych dokumentów na nazwiska Zofia Zawadzka, później Zofia Zielińska. Niezależnie od codziennych obowiązków takich jak dyżury telefoniczne, przekazywanie poczty, kolportaż prasy itp. uczęszczała / podobnie jak inne łączniczki tego oddziału na wykłady w Szkole Niższych Dowódców "Belweder". Brała udział w ćwiczeniach w terenie, strzelaniu i w szkoleniu sanitarnym.

W październiku 1943 r. była wraz ze "Scarlet" włączona / na krótko do rozpoznania E. Fruhwirtha - oprawcy z Pawiaka. Zasadnicze rozpoznanie prowadziły "Kama" i "Dewajtis". "Zojda" dostarczyła na tę akcję broń z magazynu oddziału. Była jedną z trzech łączniczek, które miały takie zadanie. W dniu 13 grudnia 1943 r. brała udział, wśród kilku łączniczek, w przygotowaniu i przeprowadzeniu akcji przy ul. Daniłowiczowskiej na szefa niemieckiego urzędu mieszkaniowego E. Brauna.

W dniu 6 maja 1944 r. miała być przeprowadzona akcja bojowa na W. Stamma - wysokiego funkcjonariusza gestapo, który mieszkał przy ul. Szucha 16. Akcja się nie udała. Było wielu ciężko rannych i zabitych. Wysłano łączniczki "Zojdę" i "Kamę" w celu rozpoznania sytuacji na ul. Czerniakowskiej przy spalonym samochodzie. Stwierdziły one, że na chodniku leżą 3 ciała spalone...

W połowie maja 1944 r. oddział szykował się do wykonania akcji bojowej na Ludwiga Hahna. "Zojda" była wśród kilku łączniczek, które miały sygnalizować zbliżające się auto z gestapowcem. Niestety napróżno. Akcja odwołana została. Brała udział w akcji "Płochocin" / 3 kwietnia 1944 r/ dostarczając materiały wybuchowe, a w czasie ćwiczeń strzeleckich w lasach garwolińskich przywiozła pociągiem i odwiozła broń.

Dowództwo II plutonu, po stwierdzeniu przerwania nauki w szkole skierowało grupę chłopców i dziewcząt do przedwojennego gimnazjum im.

cd. biogramu "Zojdy" Zofi Łazor z "Parasola"

Bolesława Prusa/działającego przy ul. Jasnej 10 w Warszawie pod szyldem Szkoły Przysposobienia Zawodowego. Dyrektorem tej szkoły był prof. Jędraszko, a jednym z profesorów / nauczycieli/ prof. Langiewicz.

Zgodnie z planem, w dniu 1 sierpnia 1944 r. zaalarmowała część II plutonu o rozpoczęciu powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka z komp. "Parasola" na Woli w walkach na cmentarzu Ewangelickim, Kalwińskim, przy ul. Żytniej, a następnie w walkach w ruinach getta, na Starym Mieście i Czerniakowie. Została ranna 12 września na ul. Solec, od uderzenia tzw. szafy, a 18 września ponownie ranna, podczas próby przedostania się na praski brzeg Wisły. Działo się to za zgodą d-cy "Mirskiego", który zgodził się na przedostanie dwóch łączniczek "Zojdy" i Maji", / Maria Chuchla, siostra zasypanej na Starym Mieście "Kaji". Ciało "Maji" nigdy nie odnaleziono/. Przeszła wraz z resztkami "Parasola" w grupie płk. "Radosława" kanałami na Mokotów, a następnie z Mokotowa na Śródmieście.

Po kapitulacji powstania poszła wraz z koleżankami do obozu jenieckiego. Otrzymała od "Kamy" czpkę z narysowaną gwiazdką / ppor/, a od "Mirskiego" legitymację "Zojda- "Kama". Dzięki temu dostała się do oflagu kobiecego. "Kama" natomiast wyszła z Warszawy z cywilami i odnalezionym ojcem. "Zojda" do 14 kwietnia 1945 r. przebywała w obozach Lamsdorf, Mühlberg, Altenburg, Molsdorf, Blankenheim. Po uwolnieniu przez oddziały amerykańskie przedostała się do Włoch, gdzie 17 sierpnia 1945 r. została wcielona do II Korpusu. Pracowała w szpitalach wojskowych nr 8, a potem - nr 3 - do 28 lutego 1946 r.. W FSZ na Zachodzie, służyła do 14 maja 1947 r. Służbę zakończyła w stopniu chorążego sztabowego.

15 maja 1947 r. wyjechała do Polski. W 1948 r. zdała maturę i dostała się na studia dziennikarskie w Akademii Nauk Politycznych. Na trzecim roku studiów przenieśli się na Wydział Dziennikarski Uniwersytetu Warszawskiego. Po rozmowie z dziekanem Wydziału zorientowała się, że nie otrzyma dyplomu - zrezygnowała. O 1955 r. do emerytury prac-

1/1/7

cd. biogramu "Zojdy"Zofii Łazor z "Parasola"

wała w Domu Mody "Astra" przy ul. Pankiewicza 4 w W-wie jako projektantka odzieży sportowej, kierowniczką wzorcowni, a wreszcie kierowniczką biura konstrukcyjno - technologicznego. Była także członkiem Rady Nadzorczej tego przedsiębiorstwa.

W 1950 r. wyszła za mąż za Jerzego Łazora. Był on w Szarych Szeregach, potem w "Żywicielu". Brał udział w powstaniu warszawskim. Po wojnie pracował jako ekonomista w Zjednoczeniu Budowlanym "Warszawa".

W 1952 r. Zofia urodziła córkę, która zmarła w 1969 r. W 1977 r. rozwiodła się z mężem.

Przez 6 lat wychowywała sierotę, której rodzice zginęli tragicznie. Ojciec dziewczynki był żołnierzem AK i uczestnikiem powstania warszawskiego na Mokotowie.

Źródła:

A ZKRPIBWP, sygn. W-32183 (Zofia Łazor), N-2973 (Jerzy Łazor) - DW UdsKiOR, Protokół nr 1 Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów z dnia 8 lutego 1991r.; relacja Zofii Łazor z 21.11.2001r., I Obozowa Lista Uczestniczek Jenieckiego Obozu Kobiecego AK w Oberlangen Stalag VI C; Poświadczenie służby w PSZ na Zachodzie (Min. Obr. W. Brytanii) - Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem, Warszawa 1988, s. 214; Kaczyńska D., Dziewczęta ..., s. 67 (fot.) i passim; Stachiewicz P., „Parasol”..., s. 123 i passim.

UZUPELNIONY

Zofia Julianna ŁAZOR z d. ŚWIESZCZ

Urodziła się 1 stycznia 1928 r. w Warszawie jako córka Juliana i Pauliny z Dąbrowskich.

Ojciec był rzemieślnikiem, kwalifikatorem skór. Należał do PPS. W okresie okupacji niemieckiej z ramienia tej partii prowadził działalność społeczną zaopatrując w żywność kilka warszawskich sierocińców prowadzonych przez zakonnice w których ukrywano również dzieci pochodzenia żydowskiego. Uczestniczył w konspiracji w zgrupowaniu „Pawelski” V Rejonu AK. W połowie 1944r. został ranny w czasie bombardowania przez samoloty sowieckie i nie mógł brać udziału w Powstaniu.

Także dwaj przyrodni bracia jej ojca czynnie uczestniczyli w walce o niepodległość Polski. Stryj Jerzy Adamski brał udział w obronie Lwowa, a w okresie międzywojennym służył w KOP. Drugi stryj, Kazimierz Adamski był żołnierzem AK i więźniem obozu niemieckiego.

Matka prowadziła dom.

Zofia miała starszą siostrę Krystynę, po wojnie zam. Chmielewską. Została ona wprowadzona przez ojca do plutonu kobiet zgrupowania „Pawelski”. Przed wybuchem Powstania zmobilizowana przez pierwszy tydzień sierpnia 1944r. przebywała w punkcie koncentracji. Po niepowodzeniu Powstania na Pradze jej pluton został rozwiązany, ona zaś ukrywała się poza Warszawą.

Zofia uczęszczała do prywatnej szkoły powszechnej na Grochowie prowadzonej przez SS. Szarytki, a następnie do publicznej szkoły przy ul. Boremlowskiej. W 1941 r. została przyjęta do II Miejskiego Gimnazjum im. Jana Kochanowskiego, które wcześniej kończyła jej siostra. Gimnazjum to było zakonspirowane pod nazwą II Miejskiej Szkoły Krawiecko-Bielizniarskiej. Atmosfera tego gimnazjum prowadzonego przez Marię Rościszewską (poległa jako łączniczka w Powstaniu) była na wskroś patriotyczna. Dyrektorka oraz grono znakomitych pedagogów, m.in. prof. prof. Zofia Zbyszewska, Irena i Halina Domaniewskie, Zofia Zielińska, Halina Jaxa-Bykowska i in., byli zorientowani w pracy konspiracyjnej uczennic. Z gimnazjum tego wywodziła się znaczna część harcerek 59 WZDH, w szkole zaś istniała 31 WZDH, której drużynową była nauczycielka historii Zofia Zbyszewska. Do tej drużyny od grudnia 1941 r. należała także Zofia. Razem z nią w jednej klasie były Elżbieta Dziebowska, ps. Dewajtis oraz Teresa Szuch, ps. Mirka, harcerki 58 WZDH.

Od 1 września 1941 r. służyła w oddziale „Agat-Pegaz-Parasol” pod ps. Zojda jako łączniczka II plutonu (w bat. „Parasol” 2 kompanii). Używała także fałszywych dokumentów na nazwiska Zofia Zawadzka, a później Zofia Zielińska. Niezależnie od codziennych obowiązków, takich jak dyżury alarmowe, przekazywanie poczty, kolportaż prasy itp., uczęszczała na wykłady w Szkole Niższych Dowódców „Belweder”, brała udział w ćwiczeniach w terenie, strzelaniach i w szkoleniu sanitarnym.

W październiku 1943 r. uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na esesmana z załogi Pawiaka, Engelbertha Frühwirtha. Była jedną z czterech łączniczek, które miały za zadanie rozpoznanie Frühwirtha w komisariacie przy ul. Krochmalnej. W dniu 25 października, kiedy podjęto trzecią próbę wykonania wyroku na ul. Leszno, była jedną z trzech łączniczek, które dostarczyły broń z magazynu II plutonu przy ul. Wilanowskiej. Akcja ta została wykonana, lecz omyłkowo, zamiast Frühwirtha, został zabity inny funkcjonariusz Pawiaka, Stephan Klein, szczególnie znany z okrucieństwa wobec Żydów na którego także był wyrok śmierci od władz Polski Podziemnej. W grudniu 1943r. uczestniczyła w przygotowaniu i wykonaniu zamachu na Emila Brauna, kierownika Wohnungsamtu. W akcji tej, wykonanej 13 grudnia, zastrzelony został oprócz Brauna także Friedrich Pabst, autor planu wysiedlenia Warszawy. Na początku maja 1944r. brała udział w przygotowaniu nieudanego zamachu na Waltera Stamma w jego mieszkaniu w Alei Szucha. Rozpoznawała miejsce przyszłego zamachu, a po akcji wraz z dwoma innymi łączniczkami odbierała broń od części jej uczestników. Uczestniczyła także w rozpoznawaniu na ul. Czerniakowskiej miejsca śmierci części uczestników tej nieudanej

akcji. W połowie maja 1944 r. uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na Ludwiga Hahna. Zamach ten nie doszedł jednak do skutku. Brała także udział w akcji „Płochocin” (3 kwietnia 1944 r.) dostarczając materiały wybuchowe. W czasie ćwiczeń strzeleckich w lasach garwolińskich dowoziła tam i odwoziła broń pociągiem.

Była jedną z łączniczek II plutonu wysłanych do klasy utworzonej dla żołnierzy „Parasola” w Szkole Przynależności Zawodowej II stopnia (przedwojenne Gimnazjum im. B. Prusa).

W dniu 1 sierpnia 1944 r. to właśnie ona zaalarmowała II pluton o rozpoczęciu Powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka 2 kompanii „Parasola” w walkach na Cmentarzu Kalwińskim, Ewangelickim i przy ul. Żytniej, a następnie we wszystkich walkach swego baonu w runach getta, na Placu Krasieńskich, na Starym Mieście i Czerniakowie. Wielokrotnie opatrywała także rannych Niemców. W dniu 12 września została ranna na Solcu wskutek zasypania po uderzeniu „szafy” w budynek w którym się znajdowała. W połowie września była przez kilka dni na Czerniakowie łączniczką między dowództwem „Parasola”, a berlingowcami. W dniu 18 września, podczas próby przedostania się na rozkaz dowódcy II plutonu „Parasola” na prawy brzeg Wisły, została ponownie ranna. W grupie płk. „Radosława” przeszła 20 września kanałami z Czerniakowa na Mokotów, a następnie z Mokotowa na Śródmieście. Tam dostała się do niewoli. Po kapitulacji wyszła z Warszawy w grupie żołnierzy „Parasola”. W opinii kpt. Stanisława Jastrzębskiego, ps. Kopeć, dowódcy 2 kompanii „Parasola” w działaniach powstańczych *„wykazała wyjątkową odwagę, rozagę i poświęcenie ratując życie wielu żołnierzy.”*

W czasie Powstania, w dniu 1 października została odznaczona Brązowym Krzyżem Zasługi z Mieczami.

W dniu 8 lutego 1991 r. Komisja ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów przy Ministerstwie Obrony Narodowej pozytywnie zweryfikowała Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari, którym została odznaczona w czasie Powstania Warszawskiego przez Dowódcę Armii Krajowej na wniosek dowódcy „Parasola”.

Po kapitulacji, nie mając żadnego kontaktu z rodziną, postanowiła pójść razem z koleżankami do obozu jenieckiego. W związku z tym, że z powodu ran nie nadawała się do pracy, ppor. Jerzy Zapadko, ps. Mirski, ostatni dowódca „Parasola”, wystawił jej legitymację AK na ps. ppor. Zojda-Kama („Kama” – Maria Stypułkowska, posiadająca

stopień podchorążego, po odnalezieniu swego ojca wyszła z Warszawy z ludnością cywilną. Dzięki temu dostała się do oflagu kobiecego. Do 14 kwietnia 1945 r. przebywała w obozach Lamsdorf, Mühlberg, Altenburg, Molsdorf, Blankenheim. Po uwolnieniu przez oddziały amerykańskie przedostała się nielegalnie do Włoch, gdzie w dniu 17 sierpnia 1945 r. została wcielona do II Korpusu. Po uzupełnieniu przeszkolenia sanitarnego została pielęgniarką w Szpitalu Wojskowym Nr 8, a następnie w Szpitalu Wojskowym Nr 3, gdzie pracowała do 28 lutego 1946 r. W PSZ na Zachodzie służyła do 14 maja 1947 r. Służbę zakończyła w stopniu chorążego sztabowego.

W dniu 15 maja 1947 r. wyjechała do Polski (drogą morską z Leith w Szkocji). W 1948 r. zdała maturę i dostała się na studia dziennikarskie w Akademii Nauk Politycznych. Na trzecim roku studiów przeniósła się do nowoutworzonego Wydziału Dziennikarskiego UW. Jednak po rozmowie z dziekanem zrezygnowała z dalszej nauki wiedząc, że nie otrzyma dyplomu, mimo że chciała pisać o modzie. Uzupełniła więc wykształcenie zawodowe i od 1955 r. do emerytury pracowała w Domu Mody „Astra” przy ul. Pankiewicza 4 jako projektantka odzieży sportowej, kierowniczką wzorcowni, a wreszcie kierowniczką biura konstrukcyjno-technologicznego. Była także członkiem Rady Nadzorczej tego przedsiębiorstwa.

W 1950 r. wyszła za mąż za Jerzego Łazora.

W 1942 r. był on zastępowym w Szarych Szeregach, a w latach 1943-1944 pod ps. Ziemiński-Rudy służył w Kedywie Okręgu Warszawskiego AK w 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz”. W Powstaniu uczestniczył w składzie Zgrupowania „Żywiciel” na Żoliborzu. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Po kapitulacji Powstania przebywał w niewoli w Stalagu XI A. Po wojnie pracował jako ekonomista w Zjednoczeniu Budowlanym „Warszawa”.

W tej samej 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz” służyła jako sanitariuszka jego siostra Krystyna, po wojnie zam. Czaczyńska. W Powstaniu uczestniczyła w Zgrupowaniu „Żywiciela”. Po kapitulacji przebywała w niewoli w obozie kobiecym Oberlangen.

W 1952 r. Zofia urodziła córkę, która zmarła w 1969 r.

W 1977 r. rozwiodła się z mężem.

Przez 6 lat wychowywała sierotę, której rodzice zginęli tragicznie. Jej ojciec, Jerzy Budzyński, był żołnierzem AK i uczestnikiem Powstania Warszawskiego na Mokotowie.

Źródła:

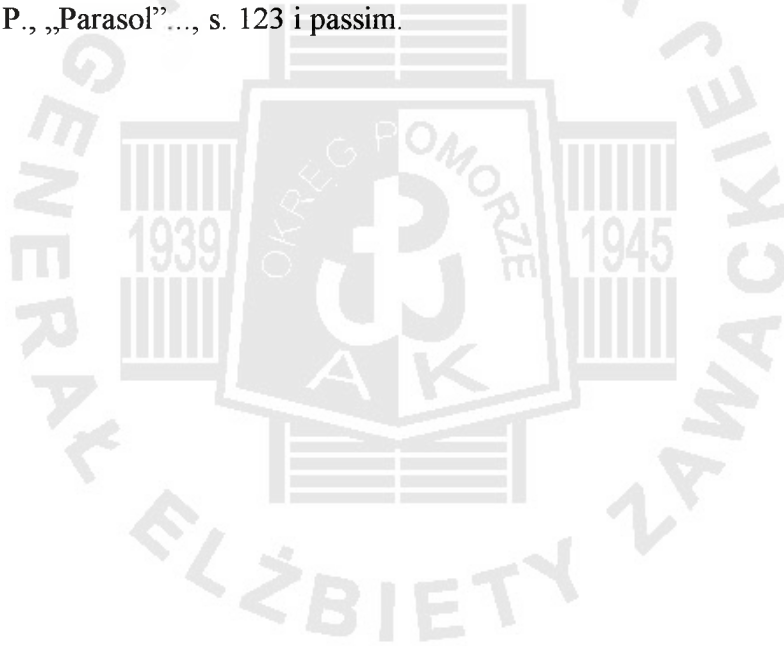
A ZG ZKRPiBWP, sygn. W-32183 (Zofia Łazor), N-2973 (Jerzy Łazor).

DW UdsKiOR, Protokół nr 1 Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów z dnia 8 lutego 1991r.; relacja Zofii Łazor z 21.11.2001r., I Obozowa Lista Uczestniczek Jenieckiego Obozu Kobiecego AK w Oberlangen Stalag VI C; **Poświadczenie służby w PSZ na Zachodzie (Min. Obr. W. Brytanii).**

Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem, Warszawa 1988, s. 214.

Kaczyńska D., Dziewczęta ..., s. 67 (fot) i passim.

Stachiewicz P., „Parasol” ..., s. 123 i passim.

Zofia Julianna ŁAZOR z d. ŚWIESZCZ

Urodziła się 1 stycznia 1928r. w Warszawie jako córka Juliana i Pauliny z Dąbrowskich.

Ojciec był rzemieślnikiem, kwalifikatorem skór. Należał do PPS. W okresie okupacji niemieckiej z ramienia tej partii prowadził działalność społeczną zaopatrując w żywność kilka warszawskich sierocińców prowadzonych przez zakonnice w których ukrywano również dzieci pochodzenia żydowskiego. Uczestniczył w konspiracji w zgrupowaniu „Pawelski” V Rejonu AK. W połowie 1944r. został ranny w czasie bombardowania przez samoloty sowieckie i nie mógł brać udziału w Powstaniu.

Także dwaj przyrodni bracia jej ojca czynnie uczestniczyli w walce o niepodległość Polski. Stryj Jerzy Adamski brał udział w obronie Lwowa, a w okresie międzywojennym służył w KOP. Drugi stryj, Kazimierz Adamski był żołnierzem AK i więźniem obozu niemieckiego.

Matka prowadziła dom.

Zofia miała starszą siostrę Krystynę, po wojnie zam. Chmielewską. Została ona wprowadzona przez ojca do plutonu kobiet zgrupowania „Pawelski”. Przed wybuchem Powstania zmobilizowana przez pierwszy tydzień sierpnia 1944r. przebywała w punkcie koncentracji. Po niepowodzeniu Powstania na Pradze jej pluton został rozwiązany, ona zaś ukrywała się poza Warszawą.

Zofia uczęszczała do prywatnej szkoły powszechnej na Grochowie prowadzonej przez SS. Szarytki, a następnie do publicznej szkoły przy ul. Boremlowskiej. W 1941r. została przyjęta do II Miejskiego Gimnazjum im. Jana Kochanowskiego, które wcześniej kończyła jej siostra. Gimnazjum to było zakonspirowane pod nazwą II Miejskiej Szkoły Krawiecko-Bielizniarskiej. Atmosfera tego gimnazjum prowadzonego przez Marię Rościszewską (poległa jako łączniczka w Powstaniu) była na wskroś patriotyczna. Dyrektorka oraz grono znakomitych pedagogów, m.in. prof. prof. Zofia Zbyszewska, Irena i Halina Domaniewskie, Zofia Zielińska, Halina Jaxa-Bykowska i in., byli zorientowani w pracy konspiracyjnej uczennic. Z gimnazjum tego wywodziła się znaczna część harcerek 59 WZDH, w szkole zaś istniała 31 WZDH, której drużynową była nauczycielka historii Zofia Zbyszewska. Do tej drużyny od grudnia 1941r. należała także Zofia. Razem z nią w jednej klasie były Elżbieta Dziebowska, ps. Dewajtis oraz Teresa Szuch, ps. Mirka, harcerki 58 WZDH. „Dewajtis” zaproponowała jej wstąpienie do oddziału „Agat”. Służyła w oddziale „Agat-Pegaz-Parasol” pod ps. Zojda jako łączniczka II plutonu (w bat. „Parasol” 2 kompanii). Używała także fałszywych dokumentów na nazwiska Zofia Zawadzka, a później Zofia Zielińska. Niezależnie od codziennych obowiązków, takich jak dyżury alarmowe, przekazywanie poczty, kolportaż prasy itp., uczęszczała na wykłady w Szkole Niższych Dowódców „Belweder”, brała udział w ćwiczeniach w terenie, strzelaniach i w szkoleniu sanitarnym.

W październiku 1943r. uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na esesmana z załogi Pawiaka, Engelbertha Frühwirtha. Była jedną z czterech łączniczek, które miały za zadanie rozpoznanie Frühwirtha w komisariacie przy ul. Krochmalnej. W dniu 25 października, kiedy podjęto trzecia próbę wykonania wyroku na ul. Leszno, była jedną z trzech łączniczek, które dostarczyły broń z magazynu II plutonu przy ul. Wilanowskiej. Akcja ta została wykonana, lecz omyłkowo, zamiast Frühwirtha, został zabity inny funkcjonariusz Pawiaka, Stephan Klein, szczególnie znany z okrucieństwa wobec Żydów na którego także był wyrok śmierci od władz Polski Podziemnej. W grudniu 1943r. uczestniczyła w przygotowaniu i wykonaniu zamachu na Emila Brauna, kierownika Wohnungsamtu. W akcji tej, wykonanej 13 grudnia, zastrzelony został oprócz Brauna także Friedrich Pabst, autor planu wysiedlenia Warszawy. Na początku maja 1944r. brała udział w przygotowaniu nieudanego zamachu na Waltera Stamma w jego mieszkaniu w Alei Szucha. Rozpoznawała miejsce przyszłego zamachu, a po akcji wraz z dwoma innymi łączniczkami odbierała broń od części jej uczestników. Uczestniczyła także w rozpoznawaniu na ul. Czerniakowskiej miejsca śmierci części uczestników tej nieudanej

akcji. W połowie maja 1944r. uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na Ludwiga Hahna. Zamach ten nie doszedł jednak do skutku. Brała także udział w akcji „Płochocin” (3 kwietnia 1944r.) dostarczając materiały wybuchowe. W czasie ćwiczeń strzeleckich w lasach garwolińskich dowoziła tam i odwoziła broń pociągiem.

Była jedną z łączniczek II plutonu wysłanych do klasy utworzonej dla żołnierzy „Parasola” w Szkole Przynależności Zawodowej II stopnia (przedwojenne Gimnazjum im. B. Prusa).

W dniu 1 sierpnia 1944r. to właśnie ona zaalarmowała II pluton o rozpoczęciu Powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka 2 kompanii „Parasola” w walkach na Cmentarzu Kalwińskim, Ewangelickim i przy ul. Żytniej, a następnie we wszystkich walkach swego baonu w runach getta, na Placu Krasieńskich, na Starym Mieście i Czerniakowie. Wielokrotnie opatrywała także rannych Niemców. W dniu 12 września została ranna na Solcu wskutek zasypania po uderzeniu „szafy” w budynek w którym się znajdowała. W połowie września była przez kilka dni na Czerniakowie łączniczką między dowództwem „Parasola”, a berlingowcami. W dniu 18 września, podczas próby przedostania się na rozkaz dowódcy II plutonu „Parasola” na prawy brzeg Wisły, została ponownie ranna. W grupie płk. „Radosława” przeszła 20 września kanałami z Czerniakowa na Mokotów, a następnie z Mokotowa na Śródmieście. Tam dostała się do niewoli. Po kapitulacji wyszła z Warszawy w grupie żołnierzy „Parasola”. W opinii kpt. Stanisława Jastrzębskiego, ps. Kopec, dowódcy 2 kompanii „Parasola” w działaniach powstańczych *„wykazała wyjątkową odwagę, rozwagę i poświęcenie ratując życie wielu żołnierzy.”*

W czasie Powstania Warszawskiego, na wniosek dowódcy „Parasola” została odznaczona przez Dowódcę Armii Krajowej Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Odznaczenie to zostało pozytywnie zweryfikowane przez Komisję ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów przy Ministerstwie Obrony Narodowej na posiedzeniu w dniu 8 lutego 1991r.

W czasie Powstania była także odznaczona Krzyżem Walecznych zweryfikowanym w ZBoWiD w dniu 12 września 1969r.

Po kapitulacji, nie mając żadnego kontaktu z rodziną, postanowiła pójść razem z koleżankami do obozu jenieckiego. W związku z tym, że z powodu ran nie nadawała się do pracy, ppor. Jerzy Zapadko, ps. Mirski, ostatni dowódca „Parasola”, wystawił jej

legitymację AK na ps. ppor. Zojda-Kama („Kama” – Maria Stypułkowska, posiadająca stopień podchorążego, po odnalezieniu swego ojca wyszła z Warszawy z ludnością cywilną. Dzięki temu dostała się do oflagu kobiecego. Do 12 kwietnia 1945r. przebywała w obozach Lamsdorf, Mühlberg, Altenburg, Molsdorf. Po uwolnieniu przez oddziały amerykańskie przedostała się nielegalnie do Włoch, gdzie została wcielona do II Korpusu. Po uzupełnieniu przeszkolenia sanitarnego została pielęgniarzką w szpitalu wojskowym w Ankonie w stopniu podporucznika.

W maju 1947r. wróciła do Polski. W 1948r. zdała maturę i dostała się na studia dziennikarskie w Akademii Nauk Politycznych. Na trzecim roku studiów przeniosła się do nowoutworzonego Wydziału Dziennikarskiego UW. Jednak po rozmowie z dziekanem zrezygnowała z dalszej nauki wiedząc, że nie otrzyma dyplomu, mimo że chciała pisać o modzie. Uzupełniła więc wykształcenie zawodowe i od 1955r. do emerytury pracowała w Domu Mody „Astra” przy ul. Pankiewicza 4 jako projektantka odzieży sportowej, kierowniczką wzorcowni, a wreszcie kierowniczką biura konstrukcyjno-technologicznego. Była także członkiem Rady Nadzorczej tego przedsiębiorstwa.

W 1950r. wyszła za mąż za Jerzego Łazora.

W 1942r. był on zastępowym w Szarych Szeregach, a w latach 1943-1944 pod ps. Ziemiński-Rudy służył w Kedywie Okręgu Warszawskiego AK w 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz”. W Powstaniu uczestniczył w składzie Zgrupowania „Żywiciel” na Żoliborzu. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Po kapitulacji Powstania przebywał w niewoli w Stalagu XI A. Po wojnie pracował jako ekonomista w Zjednoczeniu Budowlanym „Warszawa”.

W tej samej 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz” służyła jako sanitariuszka jego siostra Krystyna, po wojnie zam. Czaczyńska. W Powstaniu uczestniczyła w Zgrupowaniu „Żywiciela”. Po kapitulacji przebywała w niewoli w obozie kobiecym Oberlangen.

W 1952r. Zofia urodziła córkę, która zmarła w 1969r.

W 1977r. rozwiodła się z mężem.

Przez 6 lat wychowywała sierotę, której rodzice zginęli tragicznie. Jej ojciec, Jerzy Budzyński, był żołnierzem AK i uczestnikiem Powstania Warszawskiego na Mokotowie.

Źródła:

A ZG ZKRPIBWP, syg. W-32183 (Zofia Łazor), N-2973 (Jerzy Łazor).

DW UdsKiOR, Protokół nr 1 Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów z dnia 8 lutego 1991r.; relacja Zofii Łazor z 21.11.2001r., I Obozowa Lista Uczestniczek Jenieckiego Obozu Kobiecego AK w Oberlangen Stalag VI C.

Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem, Warszawa 1988, s. 214.

Kaczyńska D., Dziewczęta ..., s. 67 (fot) i passim.

Stachewicz P., „Parasol”..., s. 123 i passim.

Biogram M. Sulej i W. Misztele uzupełniony przez M. Chojackę II/1/18

poprawiony
18 VIII 03

Zofia Julianna ŁAZOR z d. ŚWIESZCZ

18 VIII 03

Urodziła się 1 stycznia 1928 r. w Warszawie jako córka Juliana i Pauliny z Dąbrowskich.

Ojciec był rzemieślnikiem, kwalifikatorem skór. Należał do PPS. W okresie okupacji niemieckiej z ramienia tej partii prowadził działalność społeczną zaopatrując w żywność kilka warszawskich sierocińców prowadzonych przez zakonnice w których ukrywano również dzieci pochodzenia żydowskiego. Uczestniczył w konspiracji w zgrupowaniu „Pawelski” V Rejonu AK. W połowie 1944 r. został ranny w czasie bombardowania przez samoloty sowieckie i nie mógł brać udziału w Powstaniu.

Także dwaj przyrodni bracia jej ojca czynnie uczestniczyli w walce o niepodległość Polski. Stryj Jerzy Adamski brał udział w obronie Lwowa, a w okresie międzywojennym służył w KOP. Drugi stryj, Kazimierz Adamski był żołnierzem AK i więźniem obozu niemieckiego.

Matka prowadziła dom.

Miała starszą siostrę Krystynę, po wojnie zam. Chmielewską. Została ona wprowadzona przez ojca do plutonu kobiet zgrupowania „Pawelski”. Przed wybuchem Powstania zmobilizowana przez pierwszy tydzień sierpnia 1944 r. przebywała w punkcie koncentracji. Po niepowodzeniu Powstania na Pradze jej pluton został rozwiązany, ona zaś ukrywała się poza Warszawą.

Uczęszczała do prywatnej szkoły powszechnej na Grochowie prowadzonej przez SS. Szarytki, a następnie do publicznej szkoły przy ul. Boremlowskiej. W 1941 r. została przyjęta do II Miejskiego Gimnazjum im. Jana Kochanowskiego, które wcześniej kończyła jej siostra. Gimnazjum to było zakonspirowane pod nazwą II Miejskiej Szkoły Krawiecko-Bielizniarskiej. Atmosfera tego gimnazjum prowadzonego przez Marię Rościszewską (poległa jako łączniczka w Powstaniu) była na wskroś patriotyczna. Dyrektorka oraz grono znakomitych pedagogów, m.in. prof. prof. Zofia Zbyszewska, Irena i Halina Domaniewskie, Zofia Zielińska, Halina Jaxa-Bykowska i in., byli zorientowani w pracy konspiracyjnej uczennic. Z gimnazjum tego wywodziła się znaczna część harcerek 59 WZDH, w szkole zaś istniała 31 WZDH, której drużynową była nauczycielka historii

2/1/19

kaprała

Po kapitulacji, nie mając żadnego kontaktu z rodziną, postanowiła pójść razem z koleżankami do obozu jenieckiego. W związku z tym, że z powodu ran nie nadawała się do pracy, ppor. Jerzy Zapadko, ps. Mirski, ostatni dowódca „Parasola”, wystawił jej legitymację AK na ps. ppor. Zojda-Kama („Kama” – Maria Stypułkowska, posiadająca stopień podporucznika, po odnalezieniu swego ojca wyszła z Warszawy z ludnością cywilną. Dzięki temu dostała się do oflagu kobiecego. Do 14 kwietnia 1945 r. przebywała w obozach Lamsdorf, Mühlberg, Altenburg, Molsdorf, Blankenheim. Po uwolnieniu przez oddziały amerykańskie przedostała się nielegalnie do Włoch, gdzie 17 sierpnia 1945 r. została wcielona do II Korpusu. Po uzupełnieniu przeszkolenia sanitarnego została pielęgniarką w Szpitalu Wojskowym Nr 8, a następnie w Szpitalu Wojskowym Nr 3, gdzie pracowała do 28 lutego 1946 r. W PSZ na Zachodzie służyła do 14 maja 1947 r. Służbę zakończyła w stopniu chorążego sztabowego.

15 maja 1947 r. wyjechała do Polski (drogą morską z Leith w Szkocji. W 1948 r. zdała maturę i dostała się na studia dziennikarskie w Akademii Nauk Politycznych. Na trzecim roku studiów przeniosła się do nowoutworzonego Wydziału Dziennikarskiego UW. Jednak po rozmowie z dziekanem zrezygnowała z dalszej nauki wiedząc, że nie otrzyma dyplomu, mimo że chciała pisać o modzie. Uzupełniła więc wykształcenie zawodowe i od 1955 r. do emerytury pracowała w Domu Mody „Astra” przy ul. Pankiewicza 4 jako projektantka odzieży sportowej, kierowniczka wzorcowni, a wreszcie kierowniczka biura konstrukcyjno-technologicznego. Była także członkiem Rady Nadzorczej tego przedsiębiorstwa.

W 1950 r. wyszła za mąż za Jerzego Łazora. W 1942 r. był on zastępowym w Szarych Szeregach, a w latach 1943-1944 pod ps. Ziemiński-Rudy służył w Kedywie Okręgu Warszawskiego AK w 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz”. W Powstaniu uczestniczył w składzie Zgrupowania „Żywiciel” na Żoliborzu. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Po kapitulacji Powstania przebywał w niewoli w Stalagu XI A. Po wojnie pracował jako ekonomista w Zjednoczeniu Budowlanym „Warszawa”. W tej samej 9 kompanii Dywizjonu „Żniwiarz” służyła jako sanitariuszka jego siostra Krystyna, po wojnie zam. Czaczyńska. W Powstaniu uczestniczyła w Zgrupowaniu „Żywiciela”. Po kapitulacji przebywała w niewoli w obozie kobiecym Oberlangen.

W 1952 r. Zofia urodziła córkę, która zmarła w 1969 r. W 1977 r. rozwiodła się z mężem.

Przez 6 lat wychowywała sierotę, której rodzice zginęli tragicznie. Jej ojciec, Jerzy Budzyński, był żołnierzem AK i uczestnikiem Powstania Warszawskiego na Mokotowie.

Źródła:

A ZKRPIBWP, syg. W-32183 (Zofia Łazor), N-2973 (Jerzy Łazor) - DW UdsKiOR, Protokół nr 1 Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów z dnia 8 lutego 1991r.; relacja Zofii Łazor z 21.11.2001r., I Obozowa Lista Uczestniczek Jenieckiego Obozu Kobiecego AK w Oberlangen Stalag VI C; Poświadczenie służby w PSZ na Zachodzie (Min. Obr. W. Brytanii) - Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem, Warszawa 1988, s. 214; Kaczyńska D., Dziewczęta ..., s. 67 (fot.) i passim; Stachiewicz P., „Parasol”..., s. 123 i passim.

Zofia Zbyszewska. Do tej drużyny od grudnia 1941 r. należała także Zofia. Razem z nią w jednej klasie były Elżbieta Dziebowska, ps. Dewajtis oraz Teresa Szuch, ps. Mirka, harcerki 58 WZDH. Od ~~jeleńca~~ służyła w oddziale „Agat-Pegaz-Parasol” pod ps. „Zojda” jako łączniczka II plutonu ~~2 kompanii~~ Używała także fałszywych dokumentów na nazwiska Zofia Zawadzka, a później Zofia Zielińska. Niezależnie od codziennych obowiązków, takich jak dyżury alarmowe, przekazywanie poczty, kolportaż prasy itp., uczęszczała na wykłady w Szkole Niższych Dowódców „Belweder”, brała udział w ćwiczeniach w terenie, strzelaniach i w szkoleniu sanitarnym. W październiku 1943 r. uczestniczyła w przygotowaniach do akcji ~~W~~ha esesmana z bojowej załogi Pawiaka, Engelbertha Frühwirtha. Była jedną z czterech łączniczek, które miały za zadanie rozpoznać Frühwirtha w komisariacie przy ul. Krochmalnej. 25 października, kiedy podjęto trzecią próbę wykonania wyroku na ul. Leszno, była jedną z trzech łączniczek, które dostarczyły broń z magazynu II plutonu przy ul. Wilanowskiej. Akcja ta została wykonana, ~~lecz omyłkowo~~, zamiast Frühwirtha, został zabity inny funkcjonariusz Pawiaka, Stephan Klein, szczególnie znany z okrucieństwa wobec Żydów, na którego także był wyrok śmierci, ~~władze~~ Polski Podziemnej. W grudniu 1943 r. uczestniczyła w przygotowaniu i wykonaniu zamachu na Emila Brauna, kierownika Wohnungsamtu. W akcji tej, wykonanej 13 grudnia, zastrzelony został oprócz Brauna także Friedrich Pabst, autor planu wysiedlenia Warszawy. Na początku maja 1944 r. brała udział w przygotowaniu ~~akcji~~ na Waltera Stamma w jego mieszkaniu w Alei Szucha. Rozpoznawała miejsce przyszłej ~~akcji~~, a po akcji wraz z dwoma innymi łączniczkami odbierała broń od części jej uczestników. Uczestniczyła także w rozpoznawaniu na ul. Czerniakowskiej ~~ciał 3 zabitych~~ uczestników tej akcji. W połowie maja 1944 r. uczestniczyła w przygotowaniach do ~~akcji~~ na Ludwiga Hahna ~~wydarzenia~~ nie doszło do skutku. Brała także udział w akcji „Płochocin” (3 kwietnia 1944 r.) dostarczając materiały wybuchowe. W czasie ćwiczeń strzeleckich w lasach garwolińskich dowoziła tam i odwoziła broń pociągiem. Była jedną z łączniczek II plutonu wysłanych do klasy utworzonej dla żołnierzy „Parasola” w Szkole Przystosowania Zawodowego II ~~przedwojennym~~ Gimnazjum im. B. Prusa.

wstawka na s. 2

1 sierpnia 1944 r. zaalarmowała część II plutonu o rozpoczęciu Powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka 2 komp. "Parasola" w walkach na cmentarzu Ewangelickim, Kalwińskim i przy ul. Żytniej, a następnie w walkach swego baonu w ruinach getta, na Placu Krasińskich na Starym Mieście i Czerniakowie. Wielokrotnie opatrywała także rannych Niemców. 12 września została ranna na Solcu wskutek zasypania po uderzeniu "Szafy" w budynek, w którym się znajdowała. W połowie września była przez kilka dni na Czerniakowie jedną z łączniczek między dowódctwem "Parasola", a berlingowcami. 18 września podczas próby przedostania się / za zgodą Mirskiego/ wraz z "Mają" / Maria Chuchlę, której nigdy nie odnaleziono/ - na prawy brzeg Wisły, została ponownie ranna. W grupie płk. "Radosława" przeszła 20 września kanałami z Czerniakowa na Mokotów a następnie z Mokotowa na Bródno. Po kapitulacji powstania dostała się do niewoli. Wyszła z Warszawy w grupie

wstawka na s. 2

1 sierpnia 1944 r. zaalarmowała część II plutonu o rozpoczęciu Powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka 2 komp. "Parasola" w walkach na cmentarzu Ewangelickim, Kalwińskim i przy ul. Żytniej, a następnie w walkach swego bacnu w ruinach getta, na Placu Krasin-skich na Starym Mieście i Czerniakowie. Wielokrotnie opatrywała także rannych Niemców. 12 września została ranna na Solcu wskutek zasypania po uderzeniu "Szafy" w budynek, w którym się znajdowała. W połowie września była przez kilka dni na Czerniakowie jedną z łącz-niczek między dowódctwem "Parasola", a berlingowcami. 18 września podczas próby przedostania się / za zgodą Mirskiego/ wraz z "Mają" / Maria Chusła, której nigdy nie odnaleziono/ - na prawy brzeg Wisły, została ponownie ranna. W grupie plk. "Radosława" przeszła 20 września kanałami z Czerniakowa na Mokotów a następnie z Mokotowa na Bródmiście. Po kapitulacji powstania dostała się do niewoli. Wyszła z Warszawy w grupie żołnierzy "Parasola". W opinii kpt. Stanisława Jastrzębskiego ps. "Kopeć" / przed powstaniem zastępcy dowódcy 2komp "Parasola" - po śmierci "Orkana" Kazimierza Kardasia- w działaniach powstańczych "wykazała wyjątkową odwagę, rozwagę i poświęcenie ratując życie wielu żołnierzy.

z cieg dalszy, w czasie powstania.

Biogram oprac. przez E2 i D.W. do II tomu „Stożki w kobietach”
2 ujęciem T. Fiedel 23 VIII 05 17/1/21

ŁAZOR Zofia Julianna z d. ŚWIESZCZ (ur. 1928), harcerka, łączniczka i wywiadowczyni „Zojda” II plutonu „Parasola” Kedyw KG AK, także w Powstaniu, jeniec obozów, pielęgniarka szpitala wojskowego II Korpusu PSZ we Włoszech; po wojnie pracowniczka Domu Mody w Warszawie

Zofia Świeszcz urodziła się 1 I 1928 w Warszawie w rodzinie rzemieślnika Juliana Świeszcza i Pauliny z d. Dąbrowska. Uczęszczała najpierw do prywatnej szkoły ss. Szarytek na Grochowie, następnie do szkoły powszechnej przy ul. Boremlowskiej [kończąc ją już w czasie wojny. Od 1941 uczęszczała do II Miejskiej Szkoły Krawiecko-Bieliźniarskiej (która faktycznie tajnie była kontynuacją II Miejskiego Gimnazjum im. J. Kochanowskiego)].

Od grudnia 1941 jako harcerka 31 WZDH brała udział w akcjach małego sabotażu i w kolportażu prasy konspiracyjnej. Od 1 IX 1943, wprowadzona przez koleżankę klasową Elżbietę Dziębowską (VM), służyła jako „Zojda” w „Agacie” (późniejszym „Parasolu”) Oddziale ds. Zadań Specjalnych Kedywu, pełniąc tam funkcję łączniczki II plutonu. Używała fałszywych dokumentów na nazwiska Zofia Zawadzka i Zofia Zielińska. Do jej obowiązków należało przekazywanie poczty i kolportaż prasy. Ukończyła Szkołę Niższych Dowódców „Belweder”, odznaczając się jako jedna z najgorliwszych uczennic, oraz kursy sanitarne. W październiku 1943 uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na Engelbertha Frühwirtha, członka załogi SS Pawiaka, mając wraz z trzema innymi łączniczkami zadanie rozpoznania Frühwirtha w komisariacie policji niemieckiej przy ul. Krochmalnej. W dniu 25 października tr., kiedy podjęto trzecią próbę wykonania na nim wyroku na ul. Leszno, dostarczyły broń z magazynu II plutonu przy ul. Wilanowskiej. Akcja ta została wykonana, lecz omyłkowo, zamiast Frühwirtha, został zabity inny funkcjonariusz Pawiaka, Stephan Klein, szczególnie znany z okrucieństwa wobec Żydów - na którego także władze Polski Podziemnej wydały wyrok. W grudniu 1943 uczestniczyła w przygotowaniu i wykonaniu zamachu na Emila Brauna, kierownika Urzędu Mieszkaniowego; w akcji tej, wykonanej 13 grudnia, zastrzelony został oprócz Brauna także Friedrich Pabst, autor planu wysiedlenia ludności Warszawy. W kwietniu 1944 „Zojda” brała udział, dostarczając materiały wybuchowe, w akcji „Płochocin”. W czasie ćwiczeń strzeleckich w lasach garwolińskich dowoziła koleją tam i odwoziła broń. Na początku maja 1944 uczestniczyła w przygotowaniu nieudanego zamachu na Waltera Stamma w jego mieszkaniu w Alei Szucha. To jej powierzono rozpoznawanie miejsc przyszłej akcji, a po jej przeprowadzeniu wraz z dwoma innymi łączniczkami odbierała broń od części jej uczestników i przeniosła ją do magazynu. Uczestniczyła także w rozpoznawaniu

1/1/22

na ul. Czerniakowskiej miejsca śmierci części uczestników tej nieudanej akcji. W połowie maja 1944 uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na Ludwiga Hahna, nie doszedł on jednak do skutku. Była jedną z łączniczek II plutonu, które wysłano do utworzonej dla żołnierzy „Agatu”-„Pegaza” klasy w Szkole Przesposobienia Zawodowego (faktycznie będącej przedwojennym Gimnazjum im. B. Prusa).

);
V klasy
H &

W dniu 1 VIII 1944 to ona właśnie zaalarmowała swój II pluton o Godzinie „W”, rozpoczęcia Powstania. Uczestniczyła jako sanitariuszka 2 kompanii „Parasola” w walkach na Cmentarzu Kalwińskim, Ewangelickim i przy ul. Żytniej, a następnie we wszystkich walkach swego baonu w ruinach getta, na Placu Krasińskich, na Starym Mieście i Czerniakowie. Wielokrotnie opatrywała także rannych Niemców. Na Solcu w dniu 12 września została ranna wskutek zasypania uderzeniem „szafy” (pocisku z moździerza salwowego). W połowie września na Czerniakowie była przez kilka dni łączniczką między dowództwem „Parasola” a uczestniczącymi w walkach berlingowcami przybyłymi z lewobrzeżnej Warszawy. W dniu 18 września, podczas próby przedostania się na rozkaz dowódcy II plutonu „Parasola” na prawy brzeg Wisły, została ponownie ranna. W 200 osobowej grupie pod dowództwem płk. „Radosława” przeszła 20 września kanałami z Czerniakowa na Mokotów, a następnie na Śródmieście. Po kapitulacji wyszła z Warszawy jako jeńiec w grupie żołnierzy „Parasola”. W opinii dowódcy 2 kompanii „Parasola”, kpt. Stanisława Jastrzębskiego, ps. „Kopeć”, w działaniach powstańczych „wykazała wyjątkową odwagę, rozwagę i poświęcenie ratując życie wielu żołnierzy.”

Volunt

Two

V-

H do

La

Ppor. Zofia Łazor została na wniosek dowódcy „Parasola” odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Nadanie zostało późno zweryfikowane przez Komisję ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów przy MON dnia 8 II 1991 z nr. Zaświadczenia DK-3-1. Ponadto była odznaczona KW (1944) i Br.KZzM.

Przebywała w niewoli w kolejnych obozach Lamsdorf, Mühlberg, Altenburg, Molsdorf, Blankenheim do 14 IV 1945. Od sierpnia 1945 do maja 1947 służyła w II Korpusie PSZ we Włoszech jako pielęgniarka w Szpitalu Wojskowym Nr 8, następnie Nr 3 w Ankonie. Po powrocie do Warszawy uczęszczała do liceum ogólnokształcącego uzyskując w 1948 maturę. Podjęła studia dziennikarskie w Akademii Nauk Politycznych, a następnie na Wydziale Dziennikarstwa UW, które jednak przerwała napotykając na trudności z powodu akowskiej przeszłości. W 1950 wyszła za mąż za żołnierza Kedywu Jerzego Łazora, w 1952 urodziła córkę, zmarła w 1969. Od 1955 do emerytury pracowała w Domu Mody „Astra” przy ul. Pankiewicza 4 jako kierowniczka Biura Konstrukcyjno-Technologicznego, będąc

U7 Ho

V, v

V Mine

1/1/23

równocześnie członkiem Rady Nadzorczej tego przedsiębiorstwa. W 1977 rozwiodła się z mężem. Przez 6 lat wychowywała sierotę, której rodzice zginęli tragicznie. Mieszka w Warszawie.

Ojciec Zofii, Julian Świeszcz, był kwalifikatorem skór, członkiem PPS, w okresie okupacji z ramienia tej partii prowadził działalność społeczną zaopatrując w żywność kilka warszawskich sierocińców, w których ukrywano żydowskie dzieci, żołnierz AK zgrupowania „Pawelski” na Pradze, ranny w połowie 1944 w czasie bombardowania Warszawy przez samoloty sowieckie, nie mógł jednak brać udziału w Powstaniu. Starsza siostra Krystyna, zam. Chmielewska, także żołnierz zgrupowania „Pawelski” na Pradze. Mąż Zofii, Jerzy Łazor, ps. „Ziemiński-Rudy”, członek SzSz, w latach 1943-1944 w Kedywie Okręgu Warszawskiego AK, w Powstaniu żołnierz 9 kompanii Zgrupowania „Żywiciel”, jeniec Stalagu XI A; po wojnie ekonomista, odznaczony KW.

APAK, T.3527/WSK (tamże relacja Chojeckiej M.); A ZG ZKRPIBWP, sygn. W-32183 (Łazor Z.), N-2973 (Łazor J.); DW UdsKiOR, Protokół nr 1 Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń Kombatantów z 8 II 1991; relacja Łazor Z. z 21 XI 2001, I Obozowa Lista Uczestniczek Jenieckiego Obozu Kobiecego AK w Oberlangen Stalag VI C; Poświadczenie służby w PSZ na Zachodzie (Min. Obr. W. Brytanii);

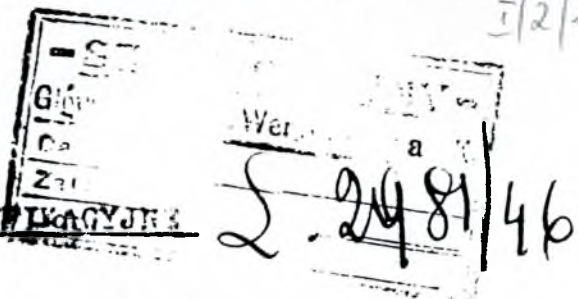
Jastrzębski S., *Zaczęło się pod Arsenalem*, Warszawa 1988, s. 214; Kaczyńska D., *Byli żołnierzami „Parasola”*, Warszawa 1976, s. 98-99; Kaczyńska, *Dziewczeta...*, s. 67 (fot.) i passim; Kunicki, *Cichy front...*, s. 106, 136, 137; Stachiewicz, „Parasol”..., passim; Strzembosz T., *Akcje zbrojne podziemnej Warszawy*, Warszawa 1983, s. 464-465, 621; Urbanek, *Pielęgniarki i sanitariuszki...*, s. 426; Wesołowski, *Order VM...*, s. 754; WIEPW – brak wzmianki

- I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora:
- zaświadczenie weryfikacyjne z dn. 22.11.1947 Dowództwa 2 Korpusu, Kom. Weryf. Ak. Nr. 4er. 3045/III/47 Msp. Kserokopia, k. 1, s. 1.
  - Potwierdzenie służby wojskowej żony Julianny Ściesza - Ministry of Defence. Msp. Ksero, k. 2, s. 2-3.

Prot. 37. p. 6. z 11.II.47

ZASWIADCZENIE WERYFIKACYJNE

Komisja Weryfikacyjna A.K. przy Dowództwie 2 Korpusu, działająca na podstawie zarządzenia Szefa Sztabu Głównego L.dz.3044/Pfn.Peru.45. z dn.9.XI.1945 r. po zebraniu dowodów

s t w i e r d z a

ze SWIESE CZ ZOFIA, JULIANN A, ps. "Zeida", ur.1.I.1927 r. w Warszawie

1. Odbyla służbę wojskową w szeregach Armii Krajowej:
-- 1941 - 1.IX.1943 - Zw.Harc. Polak. 43 Drużyna - zastępcowa,
1.IX. 43 - 1.VIII.44 - A.K.Kedyw - "Parasel" - łączniczk a,
1.VIII.44 - 4.X. 1944 - Zgrup. "Radosław", baon "Parasel" - łączn.,
4.X.1944 - 13.IV. 45 - Niewola, obozy jenieckie: Landsdorf, Auhlberg,
Altenburg, Melsdorf, Blankenheia.
13.IV.945- uwolniona przez wojska amerykańskie.
17.VIII.45 - wcielona do P.W.S.K. 2 Korpusu - 7 Szpit. Wej.

2. Zgłoszonego stopnia oficerskiego /ppper/ nie stwierdza się z powodu braku podstaw i dowodów.
Stwierdza się awans do stopnia

s t. s i e r z a n t a

(1.X.44 - na podstawie rozkazu D-oy A.K. Nr.871/I - 23.IX.1944.)

ZWERYFIKOWANA OBECNIE DEFINITYWNI E W STOPNIU ST. SIERZANTA

3. Uzyskała w szeregach Armii Krajowej odznaczenie:
Bronzowy Krzyż Zasługi z Mieczami - 1.X.44 - rozk.D-oy AK.
4. Weryfikacje oparte na następujących dowodach:
a/ kwestionariusz specjalny,
Odnośnie stopnia:
a/ potwierdzenie edtworzonego wniosku awansowego do stopnia st.sierz przez b.D-ce AK. gen.dyw. Bór-Komorowski dn.7.II.47. w/g.pisma Gl.Kem.Wer. L.dz.2973/K.Wer.46 z 10.II.47.
Odnośnie odznaczenia:
b/ potwierdzenie edtworzonego wniosku odznacz.Br.K.7.zM., podpisane przez b.D-ce AK.gen.Dyw.Bór-Komorowski, dn.7.II.47. w/g.pisma Gl.Kem.Wer. L.2973/Pfn.K.Wer.46. z dn.10.II.47.
5. Zawiadzenie niniejsze nie dotyczy obecnego stosunku w/w. do służby wojskowej oraz nie daje żadnych uprawnień do jakichkolwiek należności pieniężnych lub świadczeń w naturze za wymienione w zawiadose - niu okresy służby.

Członkowie:

J. M. [signature]
Murawski
[signature]

Przewodniczący

[signature] 30

MINISTRY OF DEFENCE

DR 2c
Bourne Avenue
Hayes
Middlesex UB3 1RF
Telephone: 020 8573 3831 ext 335 Fax: 020 8573 9078

Przyjęty M. Sulej, W. Mizdał 10 dz. 1754/ust- M. Sulej 17 VII 02
6/2/07

1/2/2

Urząd do Spraw Kombatantów i
Osób Represjonowanych
00-926 Warszawa 63
ul Wspólna 2/4
POLAND

Your Ref: DW-11/S/076/479/2002

Our Ref: 3/PLF/1927/Zo-Sw/DR2c/K

Date: 20 June 2002

Dear Sir

Thank you for your recent letter. I am pleased to confirm the following particulars of the military service of:

PLF/1927 – WARRANT OFFICER II CLASS (ATS) ZOFIA JULIANNA ŚWIESZCZ

Born on: 1 January 1927 at Warszawa, Poland

Parents: Julian and Paulina née Dąbrowska

Marital Status (while serving): Single

Nationality: Polish **Religion:** Roman Catholic

Civilian Occupation (prior to Army Service): None

Service with the Polish Forces under British Command:

from 7 August 1945 **to** 14 May 1947 (Honourably discharged)

Service with the Polish Resettlement Corps: **Enlisted on** None
Commissioned

relegated to: **finally discharged** ./.
Class "W" Reserve on ./.
Unemployed List **relinquished commission on**
(honourably discharged)

Conduct: Not assessed but would have been at least: Good

Former Service and History:

In the Home Army from 1941 to 04.10.1944 (took part in the Warsaw uprising). Taken prisoner of war by the German Army. Liberated by the US Army on 13.04.1945.

Enlisted in the Polish Forces under British command in Italy on 17.08.1945 and was posted to Polish Women's Auxiliary Service, No 7 General Hospital, 2 Polish Corps with effect from that date. Transferred to No 3 General Hospital, 2 Polish Corps on 28.02.1946. Served in Italy 1945-1946, when together with 2 Polish Corps was transferred to the United Kingdom – exact date of arrival in the United Kingdom not recorded. Served in the United Kingdom until finally discharged on 14.05.1947 on repatriation.

Embarked for Poland from Leith, Scotland on 15.05.1947.

Medal Entitlement:

Polish: Bronze Cross of Merit with swords

DR 2c
BOURNE AVENUE
HAYES
MIDDLESEX UB3 1RF

Yours faithfully

B KROLL (Mrs)
for Departmental Record Officer.

II. Materiały uzupełniające relację:

- Informacja w.t. 2. Sierca i innych osób z „Materiałów
H. Martynowej (strona 3). Msp. puebitka. orgg. K-1, s.1.

"ZOJDA" - Zofia Świercz Łazarowa. / ranna na Starym Mieście w powst/

Ze wspomnień "Kamg":

16 letnia Zojda wyróżnia~~ła~~ się elegancją. Jest w szczęśliwej/sytuacji^{szej} niż MAJA,KAJA i KAMA i wiele innych, gdyż rodzina orientuje się w jej pracy konspiracyjnej i pozwala na to. Wysportowana Zojda nauczyła się strzelać lepiej niż wielu chłopców.

~~TINA~~ "TINA" - nn

Ze wspomnień "Zojdy"

Tina, łączniczka intendenta /magazynier broni/ filigranowa, blada spokojna z kręcącymi się blond włosami. Rodzice /ojciec był konduktorem MZK/ orientowali się że pracuje w konspiracji, lecz w trosce o bezpieczeństwo starali się zahamować jej zapal do pracy.

Dziewczęta w II plutonie były lepiej zorientowane w życiu oddziału niż większość chłopców. Łączniczki donosiły bowiem broń na strzelnicę, na akcje, szkolenie, rozносиły pocztę, znały mnóstwo adresów i lokali, pomagały w przeprowadzeniu rozpoznań. Pomimo, że "dużo wiedziały", niewiele ze sobą na ten temat rozmawiały. Ambicją, punktem honoru było przestrzeganie dyscypliny konspiracyjnej, która zabraniała komukolwiek mówić o powierzonych zadaniach. Do dobrego tonu należało o nic nie pytać. Podobno jednak było to zasługą łączniczek, że po udanej akcji wiadomość o niej docierała do oddziału.

Wszystkie dziewczęta chcą za wszelką cenę dorównać chłopcom. "kuja" części broni, samochodów, minerkę, terenoznastwo. Korzystają z każdej okazji by uczyć się strzelania. Strzelają na "własnych", specjalnie dla nich zorganizowanych strzelaniach~~ach~~ oraz wówczas, gdy jako łączniczki dowożą broń na strzelnicę chłopców. Niejedna marzy o tym aby być prawdziwym żołnierzem, bryć udział w akcji z bronią w ręku. Ale narazie uczestniczą w rozpoznaniach przed akcją i w sygnalizacji w czasie akcji.

IV. Korespondencja:

- Notatka słuźbowa z dwóch rozmów telefonicznych napisana 4. XII. 2002 r. przez prof. E. Zawacką. Rkp. oryg. K-1, s. 1.
- 4. XII. 2002 - list D. K. do Zofii Łazarz. Msp. kopia, z dopiskiem odgłosu E. Z. K-1, s. 2.

IV / 1

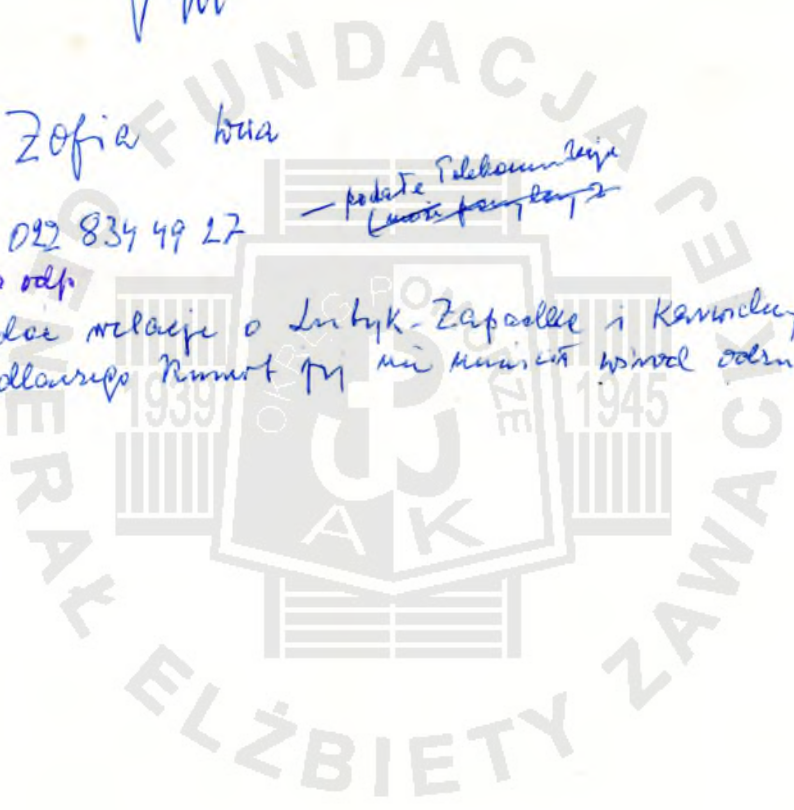
V M

Lazarus Zofia kua

— podatek Telekomunikacji
Luzon 1000000000

2011 2001 tel kua 022 834 49 27
4 XII 2002 list bez odp

obliczenia dla melacje o Lutyk-Zapadke i Kamradcy
mi on, dla uslugi numer 11 mi numer 11 winal odnawiany de

W. GAI/02

hanka Karow

IV/2 k. m.v

Toruń 4 XII 2002 r.

L. olz. 4907/ckc

Pani Zofia Łazor

ul.

01-367 Warszawa

Kopie

Szanowna Pani,

W imieniu profesor Elżbiety Zawackiej i w nawiązaniu do wcześniejszej rozmowy telefonicznej zwracam się do Pani z następującą prośbą. Pani Profesor pracuje obecnie nad Słownikiem Kobiet odznaczonych Orderem Wojennym Virtuti Militari. Wśród ponad 300 odznaczonych kobiet znajduje się Pani. W związku z tym prosimy Panią o przesłanie swojej relacji z przebiegu służby wojennej^x, opracowanej na podstawie załączonego schematu, a także zdjęcia z lat 40-tych lub współczesnego i wszelkich dokumentów lub ich kserokopii związanych z Pani osobą (np. metryka urodzenia, świadectwa szkolne, świadectwo ślubu, oświadczenia świadków, legitymacje odznaczeń itp.). Na podstawie tych materiałów będziemy mogli założyć teczkę osobową na Pani nazwisko w naszym Archiwum w Dziale Wojennej Służby Kobiet i wykorzystać je do opracowania Pani biografii. Jesteśmy także zainteresowani uzyskaniem wszelkich danych jakie posiada Pani na temat Haliny Karwickiej i Janinie Lutyk-Zapadko-Mirskiej również odznaczonych VM. Będziemy wdzięczni za współpracę.

Szanowna Pani, przesyłam materiały na temat naszego Archiwum. Załączam serdeczne pozdrowienia. *z góry dziękuję za spełnienie mojej prośby.*

Z wyrazami szacunku

D. Kw.

Dorota Kromp

Dokumentalistka Archiwum WSK

x Mam tylko nieliczne dane wykopane z Londynu

Skrizna 6302

MIS/92

zám. L. P. 709 z d. Skřímz

1. N. Zofie s. Ambiana, Zoyde

2. I., ps. (8. 01. 1928)

3. ur. P. por.

4. st. AH.

V. NAZVISKOVÉ KARTY INFORMACIJNE: M

6. przydz. Medyn. Hg. AH. Bust. "Paradl"

adresa H182 ul. Podparomyjskogo 14/34
07 367

7. funkcje

klasifikace, Muzijnisile Sude

8. nr

9. zr. Kesp. I. s. 754 D.H. 3-1

Prot. Muzijn. 2. 1/91

DK-3-1

[Zob. Dokumenty 22 Prot. nr 9 (1914)]

1. Herd. Lascor zofie, zotnick, J, AH. 1991, 08, 02, s. 754.

Wrocław

Kenneth Ciley Ford

mat. Martini

Trafikowka, ciupka, Wbamb, E2 61

- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21

i

UM

AK

W-w

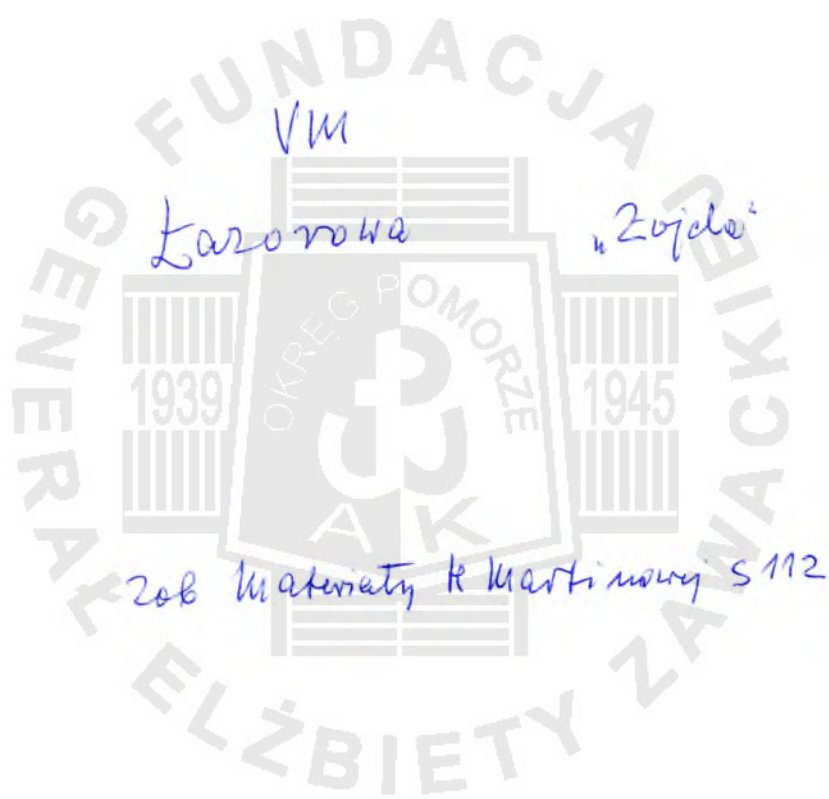
ŚWIESZCZ - KAZOR Zofia
ps. "Zojda"

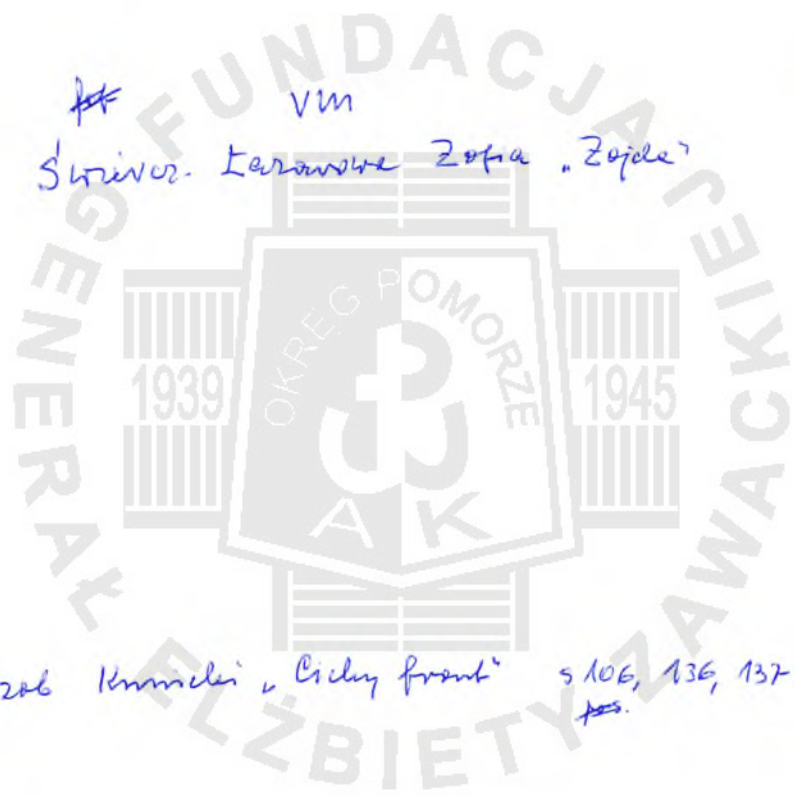
Zob. Kubanek, "Pielęgniarki i sanitariuszki",
W-w 1988, s. 426

D.K. IX 2001.

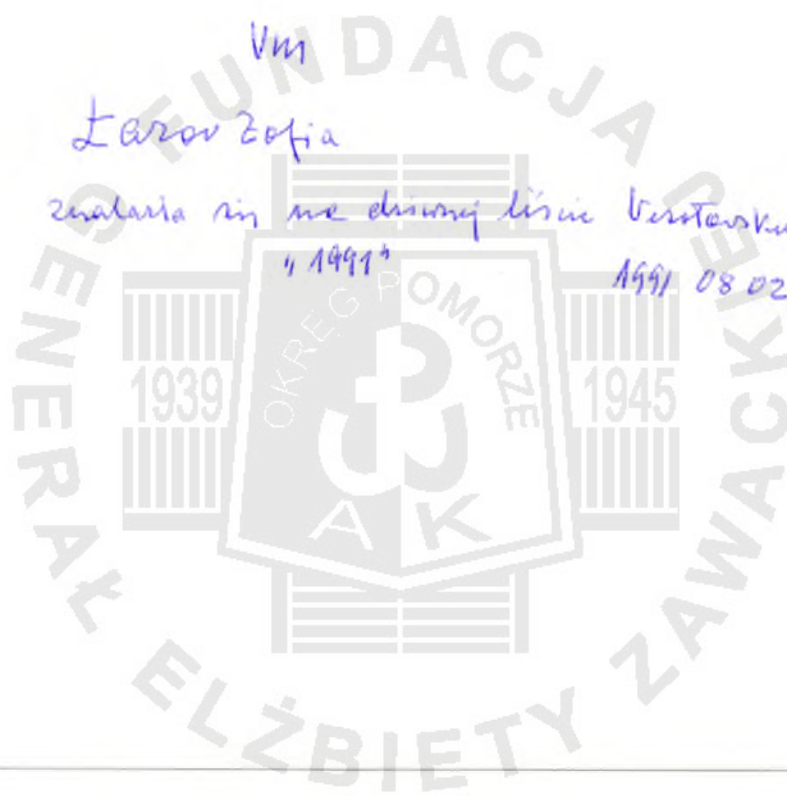

~~AK~~ VM
Striver. Karawane Zofia "Zofka"

Mr.
Lore

zob. Kniha "Cichy front" s. 106, 136, 137
ps.

Vm

Larson Zofia

Znalazła się me dziwny listeczek wierszowski, 5754

4 1999

1999 08 02

KAZOR 2ofra

2 d. Świeszcz

ps "Zojde"

fol. str. 6 7, 81

AK
W-we

206 Kaczyńska Danuta, "Dziewczęta - Paresole",
W-we 1993, s. 70, 71, 104, 109, 108, 111,
126-130, 134-136, 146, 150, 151, 154, 168,
170, 196, 205, 216, 222, 223, 225, 226, 230,
232, 234, 246-250, 254, 260, 287, 293, 294,
296, 302, 306, 308, 326

YM

Archiwum informacji

ppow. Łaźon Zofia

m 8 07 1928

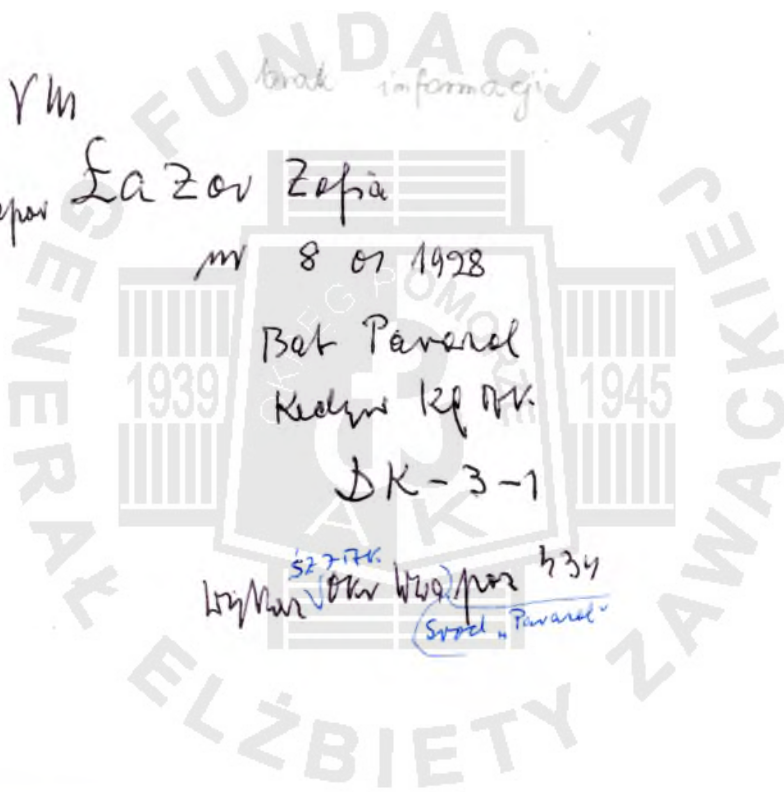
Bat Paweł

Kedyn 129 PK

DK-3-1

Wojnar ^{527 PK} Wójnar ⁴³⁴
Srodek "Paweł"

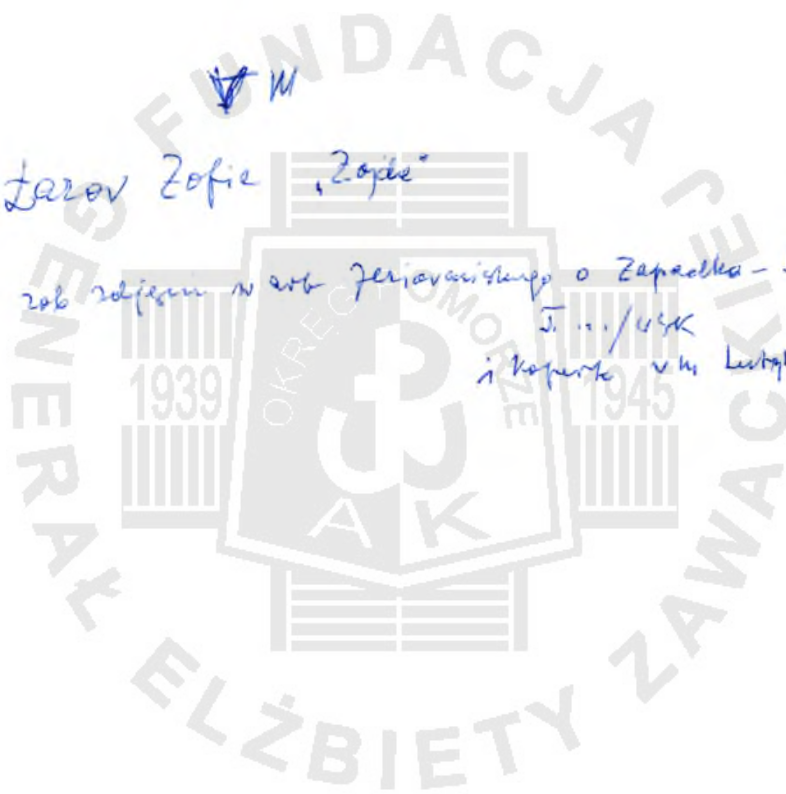
PK
K9

✓ M
Larow Zofia „Zofie”

PK
hwa

zob. zapisem w arch. Jędrzejowskiego o Zapadka - Lutylak
J. ... / USA
i kopie w h. Lutylak Zapadka

Swierszcz - Łazarowa Zofia
("Zojde")

wchcił w "Akcyjny Stamm" - Tarcusialne
kumpani "Pegaz" Ak

- T. Strembosz - Akcje zbrojnie Podziemnej Wzry
Wwa 1983 464-5,621

- WPJ nr 4/1960 (Dylawerska, Kacujuska)

III-K

UM

ZWZ-AK
Okr.
Warszawa

Świercz - Łazarowa Lofia
ps. Łojda

Łączniczka i Wywiadowczyni, bezpośrednio współpracowała z „Rayskim” Aleks. Kubińskim - kierown. Komendy Wywiadu Dywersji. Uczestniczyła w przygotowaniach do zamachu na kata Pamiątki gestap. Frauhvirtha. Działał udział w akcji na kierownika Woh-gamtu Braung

Łob. Aleksander Kubiński „Cichy Front” str. 106, 107
Wyd. Inst. Wydawnic „Pax” W-a 1969r

MM.2001r

i

UM

AK
W-WE

ŚWIESZCZ   Zofie
1 Kozom 1

Zob. Kobiety - oficerowie AK 2 kompanii Gen. "Bore".
Rozkaz Nr 871/I z 23 IX 1944
Ignaciak J. kumowski p. 36/04, B248.
teraz 3/E2 Stowmik WSK /

D. W. 1504

i

UM

AK
W-WR

ŚWIESZCZ - kazan 2ofie

s. "Zajde"

- Peczniczka II plutamy oddz. dyw. "Apet"
(później "Pewesol") i brała udział
13 XII 1943 r. w akcji likwidacji kierownika
niem. urzędu kwaterynkowego Braune

Zob. Kaczmarska J. "Byli żołnierzami"
"Pewesol", W-wr 1976, s. 98-99

D.k. VI 04 | bibli. IAPAK |

ŚWIESZCZ Zofia

